

Howard-Associationen 1894-95.

Det gamle, berømte selskab har udsendt sin beretning for det forløbne år. Beretningen indeholder mange oplysninger både om bestyrelsens arbejde og om fængslernes tilstand i England og andre lande, pauperisme, vagabondering, behandlingen af drukkenboldte, vaneforbrydere m. v.

Selskabets virksomhed har været meget omfattende, og dets indflydelse har strakt sig lige til Marokko og Indien. I Indien er det særlig den forfærdelig høje dødsprocent i fængslerne, hvorpå selskabet har henledet autoriteternes opmærksomhed. Vel er dødeligheden gået noget ned — for nogle år siden regnede man 500 døde på 1000 fanger —, men endnu er den mangfoldige steder 100 pr. 1000. At det dog er et onde, som kan overvindes, ses af de nybyggede fængsler i de nordlige provinser, hvor den er under 20, et enkelt sted endog kun 7. Årsagerne til den slette tilstand i de andre fængsler er mangelfuld dræning af jorden, slet ventilation, utilstrækkelig filtreren af drikkevandet, mangel på desinfektionsmidler m. m. Men en anden vigtig årsag er utilstrækkelig ernæring af fangerne i forbindelse med det hårde arbejde, der fordres. Generalinspektøren for de indiske fængsler har imidlertid lovet at tage disse forhold under overvejelse.

Ligeledes ankes der over det tarvelige opsynspersonale, der findes, idet dette rekruteres af indfødte, der i enhver

henseende ere ukvalificerede. Karakteristisk nok opnås langt bedre resultater, hvor opsynet udvælges blandt selve fangerne, både fordi fangerne selv i håb om at opnå en sådan forfremmelse sørge bedre for disciplinens opretholdelse, dels fordi de vogtere, som selv have været fanger, have bedre evne til at omgås deres undergivne. Selskabet anbefaler derfor videre udbredelse af denne fremgangsmåde, men anser det for heldigst, om vedkommende vogter altid blev forsat til et andet fængsel end det, hvori han selv havde været fange. — En anden mangel er, at forbryderne ikke skilles om natten. Her har imidlertid Madras-provinsen gjort en god begyndelse, idet to ny fængsler ere byggede med natceller, og adskillige sådanne ere byggede til i de gamle fængsler. Et gennemført cellesystem kan der imidlertid ikke være tale om, dels på grund af dets bekostelighed, dels på grund af klimaet og befolkningens karakter. — Som andre fremskridt i nord-provinserne må nævnes oprettelsen af et understøttelsesselskab for løsladte forbrydere og bestræbelserne for at anbringe børn i opdragelsesanstalter i stedet for i fængslerne. Et fordelagtigt træk i de indiske fængsler er, at forbrydere dér næsten overalt modtage undervisning i et håndværk, hvorved de senere kan ernære sig, navnlig tæppevævning.

I Marokko har udenrigsministeriet på selskabets foranledning instrueret de engelske konsuler om at øve så stort et tryk på de lokale autoriteter som mulig for at forhindre de grusomheder, som gå i svang i fængslerne*). Da den engelske indflydelse imidlertid ikke er stor i dette land, har man ikke kunnet opnå meget.

I årets løb har selskabet forelagt indenrigsministeriet forslag til en lov, som for mindre forbrydelser, navnlig tiggeri, vagabondering og små tyverier, foreskriver første gang sikkerhedsstillelse, derefter fængsel i 1 uge og således for hver gentagelse en mild men sikker forøgelse af straffen,

*) Se herom tidsskrift XVI p. 174 ff.

så at først 27 domme bringe vedkommende i fængsel for 1 år. For større forbrydelser, angreb på person, dyrplageri o. l. skulde progressionen være stærkere, med tillæg af 3—6 måneder o. s. v.

Beretningen konstaterer, at adskillige fremskridt, som selskabet har tilrådet i sine skrifter og forslag, efterhånden har vundet terræn og lidt efter lidt gennemføres, således formindskelse af børneanbringelser i fængslerne, børns fuldstændige adskillelse fra voksne forbrydere, bedre sigten af og forbedrede lønnings- og pensionsforhold for fængselsopsynet, et mere omfattende tilsyn med fængslerne af repræsentanter for kommune og stat, og lettere adgang for damer fra fængsels- og velgørenhedsinstitutioner til at besøge kvinder i arresterne. Under sit arbejde for en udvidet benyttelse af celledsystemet har selskabet både i offentlige blade og ved personlig henvendelse i indenrigsministeriet tillige virket for forbedringer af systemet ved indførelse af passende arbejde i cellerne, adgang til motion for fangerne, undervisning, læsning og modtagelse af besøg. Ligeså bestemt har selskabet derimod optrådt mod forskellige tilløb til at lempe separationssystemet, der hist og her ere gjorte ved at indføre for nogle fanger arbejde i fællesskab og tilladelse til at dele ophold med bekendte blandt de andre fanger. Med rette stempler selskabet en sådan fremgangsmåde som »blødsødenhed«.

Lidt mærkeligt lyder det, men måske desuagtet særdeles klogt, når der virkes for at tillade publikum så meget som muligt at tage fængslerne — naturligvis ikke fangerne — i øjesyn. Det gøres gældende, at kun herigennem kan troen på misbrug og grusomheder, som endnu stedse lurer hos befolkningen, overvindes. De vilde da i stedet for overraskes over de mange fremskridt, der er gjorte, over den renlighed, orden, gode luft, veltillavede mad og godt forarbejdede klæder, som karakteriser fængslernes nuværende standpunkt. Også for opsynet menes det at kunne have

sin betydning, at de i deres tungsindige hverv på en måde kunde arbejde for et publikum.

Overfor klagerne over fængslernes konkurrence med det fri arbejde oplyser beretningen, at dette beror på en overtro. Samtlige fanger i Storbritannien udgør gennemsnitlig 18000. På en befolkning af 28 millioner giver det en fange pr. 1500 fri. Og når herfra endvidere drages antallet af kvinder, børn, invalider og udulige personer, må »konkurrencen« sikkert kaldes uendelig lille.

Med hensyn til undervisningen i fængslerne klager rapporten over, at man ofte ansætter ganske uvidende personer som skolemestre, samt at undervisningen overhovedet betragtes af myndighederne som et beneficium, der kun kan vindes af nogle begunstigede, medens den skulde betragtes som en pligt både for fangerne selv og for samfundet overfor dem.

I gensvar på en bemærkning i den skotske fængselskommisions sidste beretning om det beklagelige i, at prygl ikke anvendes overfor drenge hellere end fængsel, hævder selskabet, at prygl vel undertiden overfor visse »driverter« kan være heldbringende og mindre ødelæggende end arresten, men at hverken det ene eller det andet kan forventes at give synderligt udbytte i betragtning af, at over halvdelen af disse drenge enten ere forældreløse eller hjemløse. Herpå kan alverdens prygl så lidt som dens fængsler råde bod. Faktum er, at hele liyet for disse børn lige fra deres tidligste alder kun har været en fortsat række impulser til forbrydelsen. Den rette måde kan kun bestå i hensigtsmæssig opdragelse i en værkskole eller lignende anstalt. Og gør de alligevel gale streger, må man ikke dømme dem for strængt, når man betænker, at de meget mere ere ofre for savn af moral og alle andre fornødenheders tilfredsstillelse end frivillige forbrydere.

Endelig indeholder beretningen en del om dødsstraffens afskaffelse, skildrer fængselssystemer fra den hele verden

og giver uddrag af bestyrelsens omfattende korrespondancer med Nordamerika, de engelske kolonier og fastlandet.

Selskabets hele virksomhed har i det forløbne år kun kostet 550 £ eller ca. 10000 kr.

A. G.

Från Sverige.

Fångvårdsangelägenheter inför 1895 års riksdag.

1. Kgl. Majt. hade till riksdagen aflåtit proposition om öfverlåtelse af oinskränkt ägande och dispositionsrätt till den s. k. Barnhustomten i Stockholm åt Allmänbarnhusinrättningen mot vederlag af en annan tomt och kontant 597,500 kr., hvilket belopp jämte inflytande hyresmedel m. m. eller tillsammans 641,500 kr. skulle användes till dels ett nytt cellfängelse för Stockholms län (300,000 kr.), dels byggnads- och inredningsarbeten vid centralfängelserna å Nya Varfvet (180,000 kr.), i Göteborg (58,000 kr.) och i Norrköping (103,500 kr.). Denna proposition har riksdagen obetingadt bifallit.

För något öfver femtio år tillbaka började man reformera landets fängelser i öfverensstämmelse med cellsystemet. Sedan äfven tvångsarbetsanstalterna för män de sista åren ordnats enligt detta system, hade reformen fullständigt genomförts beträffande de manliga fängelserna. Genom öfvannämnde riksdagsbeslut komma nu, utan något särskildt statsanslag, kvinnofängelserna att på samma sätt reformeras. Till följd häraf skall och centralfängelset för kvinnor å Norrmalm i Stockholm, hvars byggnader redan i midten af 1600-talet uppfördes på Barnhustomten och därefter icke undergått några större förändringar, hvarför de länge befunnit sig i ett för deras ändamål mycket otillfredsställande skick, inom kort slopas och de kvinliga centralfängelserna i Göteborg och Norrköping, såsom äfven framgår af den kgl. propositionen, imedias på ett tidsenligt sätt samt förses med celler för alla där intagna fångar.

2. En ledamot af riksdagens andra kammare har i år väckt motion om, att en skrifvelse skulle ingifvas till Kgl.